

Oh, llibertat!

La llibertat es troba a la butxaca», va escriure Josep Pla. La frase no és una bajanada com es podria pensar de bones a primeres. És una mostra de saviesa que no s'aprèn llegint els clàssics o escoltant oradors situats davant un power point. És un saber estar de qui no fa volar coloms, que sap per experiència que la vida és un anar fent sense esperar que ningú ens vingui a treure les castanyes del foc.

Al meu entendre el mèrit de l'aforisme, si és que es pot dir així, és que rescata la paraula llibertat de l'iCloud de Plató ?on des de fa mil·lennis és custodiada a l'interior d'un tabernacle per monjos amb túnica de safrà, clergues amb aura de santedat i gurus de l'autoajuda— i la deixa a ras de terra. Un terra trepitjat diàriament per milers de peus que van i venen de treballar protegits per sabates gastades i empolsegades o per models italians de pell de cocodril. Peus de porcellana que farien les delícies d'un fetitxista o guarnits per durícies i colonitzats per fongs. Peus que s'arrosseguen pesarosos o alegres leviten sobre l'asfalt. Peus que fugen de l'autoritat o que caminen mandrosos perquè el flâneur no es perdi detall.

Davant el deliri messiànic d'alguns partits polítics, la frase d'un dels nostres prosistes més celebrats desembolica la llibertat d'una tela fetitxe coneguda per uns com a bandera i per altres com a senyera, que la mig ofega com ho faria un paper de diari amb un entrepà de sardines amb escabetx. És la llibertat dels qui recorren al victimisme com el gos que posa cara de pena com ardit perquè li caigui un tall de pa. Una estratègia comprensible en un quadrúpede, però que en un humà denota incapacitat per resoldre problemes de forma intel·ligent. En el nostre país és responsable del que es coneix com la síndrome del poble escollit. Un poble que, guiat pel profeta, pretén enfilat el camí de la terra promesa deixant enrere el fuet del faraó.

Queixar-se de la falta de llibertat per culpa de l'estat espanyol fa pensar que potser les lectures recomanades a l'escola no són les més adequades. On s'és vist que un estat repressor permeti als seus súbdits denunciar que viuen en una presó! Cada vegada que sento per boca d'un membre del club del martirologi que vol ser lliure em ve a la memòria el soroll de l'esclafit d'un gargall contra l'asfalt i penso en les persones que podrien dir en veu alta que enyoren una vida que els permetés moure's i expressar-se amb comoditat. Penso en els que pateixen greus malalties mentals o físiques. En els que han quedat atrapats en la teranyina de la senectut o d'una demència. En els que han perdut la condició de ciutadans perquè viuen sota el jou opressor d'una dictadura. En els milers i milers de persones que viuen amuntegades en camps de refugiats, víctimes de guerres civils, d'estats autàrquics, de la pobresa, de catàstrofes naturals... En totes les dones víctimes de violència de gènere que han de conviure sota el mateix sostre amb el seu botxí. En totes les dones que han estat atrapades en una xarxa de trata de blanques. En totes les víctimes d'accidents i que n'han sortit amb greus incapacitats, etc.

Aconsellaria als qui se senten esclafats per la pota de paquiderm del Estado que llegissin sobre l'holocaust,

sobre el gulag, sobre les atrocitats en les rereguardes de la Guerra Civil espanyola, sobre el tracte que Birmània o Xina dispensa a les minories ètniques uigurs i rohingyes respectivament, per posar només dos ?exemples entre centenars. Probablement els seus conceptes sobre llibertat i ?opressió canviarien, deixarien de fer el ridícul i de passada de donar-nos la tabarra.

Font del document: https://www.diaridegirona.cat/opinio/2021/02/17/oh-llibertat/1089612.html?utm_source=rss